І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Адреса Редакції і Адміністрації "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740

РІК LXV. Ч. 72. ДЖЕРЗИ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 17-го КВІТНЯ 1958 П'ЯТЬ ЦЕНТІВ — FIVE CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, APRIL 17, 1958 No. 72. VOL. LXV.

ПРЕЗ. АЙЗЕНГАВЕР НЕ ПІДПИСАВ РІЧКОВОГО ЗАКОНОПРОЄКТУ

ПРЕЗИДЕНТ ТВЕРДИТЬ, ЩО ЗДІЙСНЮВАННЯ ТОГО ЗАКОНУ НЕ ПОЛІПШИЛО Б ЕКОНОМІКИ

Вашингтон. — 15-го квітня президент Айзенгавер поставив „вето" проти так званого „річкового законопроєкту", згідно з яким на розбудову портів, регуляції річок та будову гребель мали б видати 1,704,028,300 долярів. Президент заявив, що не підписав того законопроєкту тому, що його здійснювання не могло б поліпшити економіки країни, бо воно могло б почитися аж через кілька місяців, а в деяких випадках через кілька років. У супровідному письмі до Конґресу Президент написав таке: „Мушу підкреслити, що вже пороблено важливі кроки для того, щоб приспішити працю при федеральних будівельних проєктах. Якщо треба буде збільшити цю активність, то ми рекомендуватимемо ухвалити відповідні видатки для цієї цілі, щоб негайно почати працю". Президент заявив, що в відкиненому законопроєкті є багато корисних пунктів, але в цілому цей законопроєкт, що його ухвалив Конґрес, не є згідний з тими критеріями, які має уряд в ділянці водного законодавства. Президент згадує той пункт проєкту, в якому говориться про видатки в сумі 350 мільйонів долярів на 28 реґуляційних плянів, бо в них знехтовано опінію професійних інженерів, які дбайливо вивчали ті проблеми. Президент рекомендує Конґресові, щоб під час ухвалювання річкового законопроєкту члени Конґресу брали до уваги тільки ті проєкти реґуляцій річок і будови портів, які визнав шеф інженерів і проти яких уряд не може мати жадних застережень. Члени Конґресу зареаґували на „вето" Президента по партійній лінії. Демократичний сенатор Линдон Б. Джансон заявив, що йому покищо важко провірити глибину деяких арґументів Президента, але в цілому це не є добре, що Айзенгавер поставив вето проти річкового законопроєкту. Республіканський сенатор Стайлес Бриджес хвалив Президента за те, що не підписав цього законопроєкту.

Надлер остерігає проти надмірного „лікування" економіки

Ню Йорк. — Дорадник Гановерського банку економіст д-р Маркус Надлер у своєму звіті про промисловий стан країни твердить, що поважніше збільшення урядових видатків з одночасним зменшенням прибуткових податків більше пошкодило б ніж помогло б економіці країни, якщо на цю справу дивитися зі становища найближчих років, а не найближчих місяців. Збільшення заборгованости у федеральній скарбниці та зменшення податків збільшило б інфляційну тенденцію доляра і спричинило б ще більшу економічну знижку як теперішня. Надлер рекомендує такі засоби для поліпшення економіки: 1. Поліпшення умов кредиту. 2. Поміркноване зменшення прибуткових податків і податків від корпорацій. 3. Приспішення тих публічних робіт, які є найконечніші і найкорисніші.

Асистент секретаря оборони — за зменшення Крайової Ґвардії

Фінікс, Арізона. — Асистент секретаря оборони Вільям Г. Френсіс промовляв на зборах високих старшин Крайсвої Ґвардії, між якими було 100 генералів, і сказав, що „жалюгідне" зменшення Крайової Ґвардії є конечне для добра безпеки ЗДА. Френсіс обороняв проєкт департаменту оборони, згідно з яким мали б зменшити число вояків Крайової Ґвардії на 10 відсотків, це значить з 400,000 до 360,000. Асистент секретаря оборони твердив, що проєкт зменшення Крайової Ґвардії зроблено після докладного обмірковування проблеми оборони і міжнародного положення та змін в концепції модерного ведення війни у зв'язку з конечними фінансовими ощадностями.

У правиборах в Ню Джерзі перемогли Вільямс і Кін

Ню Йорк. — 15-го квітня відбулися перші в цьому році правибори, в яких як кандидати на сенатора перемогли демократ Гаррісон А. Вільямс і республіканець Роберт В. Кін. Згідно з неповним обрахунком голосів Вільямс дістав 148,074 голоси, Джан Дж. Ґроґен — 135,326, а третій демократичний кандидат Джозеф В. МекЛин — 60,635 голосів. Між республіканськими кандидатами на сенатора число голосів було розділене таким способом: Кін дістав 146,905 голосів, Бернард М. Шенлі — 122,955, а Роберт Морріс — 70,111. Внаслідок такого висліду правиборів за сенаторське становище зі стейту Ню Джерзі в цьогорічних виборах змагатимуться Вільямс і Кін. У правиборах кандидатів на конґресменів в 13 виборчій окрузі Джеймс Ф. Моррей дістав 21,728 голосів, Алфред Д. Семінскі — 8,431, Джозеф Ф. Бирк — 4,189, а К. Е. Галлаґер — 27,604 голоси.

ПРОГРАМА

XXIV. ЗВИЧАЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

— яка відбудеться в —

HOTEL STATLER, CLEVELAND, OHIO

починаючи від 26-го травня (May) 1958 р.

1. Відкриття конвенції головним предсідником УНСоюзу.
2. Звідомлення Верифікаційної Комісії.
3. Вибір голови конвенції, двох заступників голови, двох секретарів, 11 членів виборчої комісії і 5 членів комісії просьб і скарг
4. Назначення головою конвенції пресової комісії з трьох осіб.
5. Звідомлення головних урядовців УНСоюзу, а саме: головного предсідника, заступника головного предсідника, заступниці головного предсідника, головного касира, головних контролерів, головних радних і головного редактора „Свободи".
6. Дискусія над звітами головних урядовців і редактора „Свободи"
7. Звідомлення статутової комісії; дискусія і ухвали.
8. Назначення висоти бондів і платні головного предсідника, секретаря та касира.
9. Вибір Головного Уряду УНСоюзу.
10. Звідомлення комісії просьб і скарг; дискусія і ухвали.
11. Справа органу УНСоюзу „Свободи".
12. Внесення і ухвали для добра організації
13. Різні справи.
14. Закриття конвенції.

Наради почнуться точно о годині 9 рано, дня 26-го травня 1958. Реєстрація делеґатів буде відбуватись в неділю, 25-го травня, від год. 12 вполудне до год. 9 ввечорі, як теж в понеділок, 26-го травня, від год. 7 до 9 рано.

ЗА ГОЛОВНИЙ УРЯД УНСОЮЗУ:

ДМИТРО ГАЛИЧИН, головний предсідник
ГЕНОВЕФА ЖЕРЕБНЯК, заступниця головного предсідника
МИХАЙЛО ПІЗНАК, заступник головного предсідника
РОМАН СЛОБОДЯН, головний касир

У ФРАНЦІЇ НОВА КРИЗА УРЯДУ З ПРИВОДУ ТУНІСІЇ

ПРЕМ'ЄР ҐАЯР, НЕ ДІСТАВШИ АПРОБАТИ ПАРЛЯМЕНТУ НА РІШЕННЯ УРЯДУ ПРО ПЕРЕГОВОРИ З ТУНІСІЄЮ, ПОДАВСЯ ДО ДИМІСІЇ

Париж. — 25-ий з черги післявоєнний французький уряд прем'єра Фелікса Ґаяра подався у вівторок, 15-го ц. м. о 1-ій годині ночі до димісії, не діставши від парляменту вотуму довір'я, що він його зв'язав із справою Тунісії. Французький уряд рішився був погодитись на пропозиції мирового посередництва ЗДА й Англії у спорі з Тунісією, що настав був після збомбардування туніської місцевости Сакет-Сіді-Юссеф 8 лютого ц. р., та розпочати безпосередні переговори з туніським урядом. Парлямент відкинув це рішення уряду 321 голосом проти 255. На опозиційну більшість склалися голоси скрайньої лівиці (комуністів) і скрайньої правиці — пужадистів, де-ґоллістів і монархістів. До опозиції приєднались теж соціяль-радикальна група колишнього прем'єра Мендес-Франса. Опозиція знехтувала всі дуже поважні арґументи й пересторогі, що їх зголосив прем'єр Ґаяр. Він звернув, м.і. увагу, що відкидаючи рішення уряду щодо переговорів з Тунісією праві прихильники політики „твердої руки" супроти Альжиру й Тунісії насправді йдуть на руку тим, які бажають собі інтерналізації проблеми Альжиру та всієї північної Африки. Прем'єр Ґаяр признав теж жертвенність та корисність американсько - англійського мирового посередництва. Опозиція, навпаки, була обурена тим посередництвом, вважаючи, що ЗДА й Англія зайняли в цьому спорі виразно протуніське і про-арабське й протифранцузьке становище. База, мовляв, на якій уряд погодився переговорювати з Тунісією, це перший етап до повної втрати Альжиру. Дебата в цій справі була дуже гостра, а прем'єр Ґаяр, відомий із свого спокою і зрівноваження, стукав п'ястуком і кричав під адресою своїх опонентів. Лідером правої опозиції був де-ґолліст Сустель, а лідером лівиці — комуніст Дюкльо. Негайно після неприхильного для уряду голосування, прем'єр Ґаяр поїхав до президента Коті і зголосив на його руки димісію, яку той прийняв. У перших пресових коментарях звертається увагу, що Франція знову опиниться без уряду напередодні конференції міністрів закордонних справ НАТО та розмов про конференцію „на вершинах". Уряд Фелікса Ґаяра тривав від 6-го листопада мин. року, а поки він сформувався — криза після упадку уряду Бурже-Монорі тривала 37 днів.

Доллес таврує перетворення Совєтами дипломатії у засіб пропаґанди

Вашингтон. — Державний секретар Джан Фостер Доллес гострими словами натаврував небувалу ще у всесвітній історії методу, яку ввели Совєти, — перетворення цілого дипломатичного апарату й механіки міжнародних дипломатичних взаємин у засіб пропаґанди, для цілей пропаґанди. Доллес звернув увагу, що таким чином Совєти підривають ту єдину опору, на якій спирається мир. Доллес пригадав, що замало кричати вічно про мир, бо Гітлер також виголошував палкі промови про мир і вони здобували були йому навіть симпатії в деяких слухачів у широкому світі. Так само тепер — Доллес признав — совєтська пропаґанда має деякі успіхи в тих молодих країнах, які ще не мають міжнародного досвіду. Доллес переконаний, що на дальшу мету ті країни зможуть правильно відрізнювати правду від брехливої пропаґанди. Свої завваги на цю тему державний секретар Доллес висловив під час пресової конференції, яку він відбув у вівторок 15 квітня ц. р. Зрештою, більша частина тієї конференції була присвячена справі проєктованої нової конференції „на вершинах". Доллес ствердив, що ЗДА „були завжди, є і будуть за розмовами на дипломатичному рівні", ото ж нічого дивного, що ЗДА, як теж Англія і Франція, погодились на дипломатичні переговори, як на першу стадію приготувань до конференції „на вершинах". Але, мовляв, дипломати у Москві розпічнуть свої розмови від обмірковування, про що вони властиво мають говорити. Доллес не хотів відповідати на подрібні запити щодо конференції „на вершинах", звернувши увагу, що головним учасником такої конференції був би від ЗДА президент Айзенгавер, отож „це його конференція" і тому відповідати на такі запити повинен Президент. — Свою пресову конференцію державний секретар Доллес розпочав декларацію з похвалою для Роберта Моффі й Геролда Білі, американського й англійського мирових посередників у французько-туніському спорі. Свою заяву Доллес склав для підтримання становища французького уряду Ґаяра, який прийняв був суґестії згаданих мирових посередників. Ця пресова конференція відбулась коротко перед тим, як у Парижі французький парлямент провалив уряд Ґаяра.

Сенатор Джансон признає поразку Конґресу в справі фармерського закону

Вашингтон. — Провідник демократичної більшости в Сенаті сенатор Линдон Б. Джансон заявив, що він не буде старатися про те, щоб Сенат переміг „вето" Президента проти ухвалення Конґресом фармерського закону, згідно з яким мала б бути „заморожена" допомога фармерам в тому самому паритеті, який обов'язував в 1957-му році. Сенатор Джансон сказав, що демократи мають в Сенаті тільки 49 голосів і без визначної підтримки республіканських сенаторів не можна перемогти „вето" Президента, бо до цього треба більшости двох третіх голосів. — Секретар рільництва Езра Тефт Бенсон сказав, що тепер менше число сенаторів є за те, щоб перемогти „вето" Президента, від того числа, яке голосувало за замороження висоти допомоги фармерам. Бенсон заявив на пресовій конференції, що ціни на фармерські продукти в першій чверті цього року є на 1,300,000,000 долярів. більші в порівнянні з 1957-им роком.

Ґомулка ліквідує робітничі ради

Варшава. — Диктатор комуністичної Польщі Владислав Ґомулка у своїй промові до 1,000 делеґатів на конґресі польських професійних спілок накреслив нову урядову соціяльну політику, яка по суті означає ліквідацію поважних концесій, здобутих робітничими спілками в жовтні 1956 року, в ході тодішньої польської протисталінської революції. Ото ж Ґомулка заповів ліквідацію рад по фабриках і установах та встановлення на їх місце „нових соціяльних інституцій", які „краще запевнять партійну контролю й дисципліну в робітничих рядах". Ґомулка заявив, що надалі робітничі спілки не можуть претендувати на будь-яку незалежність від комуністичної партії, відповідальної за всі справи в країні. Рішуче заборонено тепер всякі страйки, як засіб боротьби робітників за поправу своєї долі.

В Ню Йорку відбудеться репрезентативний концерт Михайла Мінського

Ню Йорк. — В п'ятницю, дня 2 травня ц. р., (з год. 8.30 вечора) в залі Карнеґі Рісайтел Голл відбудеться концерт відомого українського співака - баритона Михайла Мінського. Влаштовує концерт Крайове Об'єднання Артистів Америки, що його президентом є Любен Виші. У програму концерту М. Мінського входитимуть композиції Моцарта, Шумана, Верді, Чайковського (українською мовою), А. Геллера, Р. Гаґемана і С. Барбера. В українській частині Михайло Мінський виконає композиції А. Рудницького, К. Данкевича, В. Барвінського, Б. Лятошинського, В. Грудина, М. Хоменка та Ю. Мейтуса. Михайло Мінський, що прибув до ЗДА ще в 1949 році, відомий не тільки із своїх українських концертів в усіх більших середовищах ЗДА і Канади, але теж із своїх концертів і виступів в операх Луїзіяни і Филаделфії і востаннє з Торонтонською Симфонічною Оркестрою під дириґентурою сера Ернеста МекМіллена.

20-річчя смерти полк. Є. Коновальця буде відзначене Богослужбою й академією в Роттердамі

Мюнхен. — Президія для відзначення 20-річчя смерти сл. п. полк. Євгена Коновальця подала до відома програму цього відзначення, що відбудеться в Роттердамі, голляндському місті, де дня 23-го травня 1938 року згинув від ворожої бомби полк. Є. Коновалець. В неділю дня 25-го травня ц. р. в одній із роттердамських церков відправить Заупокійну Службу Божу ген. вікарій Ап. Візитатора всесв. о. мітрат Яків Перрідон, під час якої співатиме Візантійський Хор з Утрехту під дириґентурою д-ра Мирослава Антоновича. О год. 1:30 по полудні цього ж дня буде відправлена панахида на могилі сл. п. полк. Є. Коновальця на кладовищі Кросвейк в Роттердамі, після якої будуть зложені вінки на могилі і промови виголосять представники українських церков, Степан Бандера, Дарія Ребет, як теж представник українських збройних сил. О год. 4-тій відбудеться Жалобна Академія, що її відкриє українською і голляндською мовами п. Омелян Кушпета і під час якої промовлятиме полк. Андрій Мельник. У мистецькій частині Академії виступлять Мирослав Скала-Старицький та Візантійський хор з Утрехту. Після Академії відбудеться товариська зустріч учасників поминок.

В АМЕРИЦІ

● **В тижневику „Лук"** надруковано лист колишнього президента Гаррі С. Трумана з 1956 року, з якого виходить, що Труман не прийняв запрошення на обід в одному вашинґтонському клюбі, бо не хотів сидіти за одним столом з віце-президентом Ричардом М. Ніксоном, що, як твердить колишній президент, назвав його „зрадником" і досі цієї образи не відкликав.

● **Статистичне опитування**, переведене в жовтні минулого року, показує, що більше як 3.000,000 студентів у ЗДА заробляють на своє утримання частинною працею. Між цими „частинними робітниками" є 2,000,000 учнів середніх шкіл у віці від 14 до 17 років, і 1,000,000 студентів високих академічних шкіл у віці від 18 до 24 років.

● **В Еквадорі** 14-го квітня населення міст Квіто, Убарри та Есмеральдасу відчуло два сильні підземні поштовхи. На щастя, жертв в людях не було.

● **Спікер Палати Репрезентантів, Сем Рейбирн**, дав формальну згоду 24-ий раз кандидувати цього року на конґресмена від Демократичної партії. Рейбирн має 76 років і займає становище конґресмена з стейту Тексасу впродовж 46-ох років.

● **Голова ради директорів дівочих клюбів** пані Дороти Тейлор заявила на зборах в Ню Йорку, що кожна місцевість і кожна громада повинні мати свій дівочий клюб, бо тоді, мовляв, легше буде поборювати злочинність серед неповнолітніх. На цих зборах були присутні представники дівочих клюбів із 20-ох стейтів та з Торонта.

● **Сім пацифістів** пікетували дослідну площу в Кейп Канавералі на Флориді, протестуючи проти спроб із керованими ракетами. Голова цієї групи пацифістів, 65-річний Аммон Геннесі, заявив, що він виступає проти керованих ракет, тому, що „з їх поміччю можна атакувати, але не боронитись".

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

● **Надзвичайний додаток французькою мовою** видали спільно редакції українських часописів у Парижі „Українське Слово" й „Українець". Появився цей додаток з датою 30 березня ц. р., і він в цілості присвячений справі знеславлення французькою телевізією сл. п. Гол. От. Симона Петлюри.

● **З приводу великодніх відправ в українській православній церкві в Міннеаполіс, Мінн.,** і виступів хору цієї церкви в тамошній телевізії, часопис „Міннеаполіс Сандей Трібюн" з 6-го квітня ц. р., надрукував гарно ілюстрований і дуже прихильний репортаж про цей хор й українське хорове мистецтво. Парохом церкви є всч. о. Левицький і дириґентом хору п. Юрій Корсунь.

● **Спільне святкування пам'яті Т. Шевченка** влаштували українські національні організації в Монтевідео (столиця Уруґваю) в дні 29 березня ц. р. Крім українських громадських діячів і мистців виступали з промовами теж видатні уруґвайські культурні діячі — історик Аріосто Фернандес, предсідник об'єднання уруґвайських графіків і голова комітету національностей в боротьбі проти комунізму Мартінес Берсече та студент Вашинґтон Місон. Уруґвайські щоденники подали про це свято повідомлення і репортажі.

● **Померли два видатні члени української громади в Арґентині** — Олександер Варениця та інж. Ярослав Маріян Вілинський. Олександер Варениця, що помер 15 березня, був сином багатого українського купця в Арґентині і своїми адміністраційними і торговельними здібностями здобув собі становище голови міської ради в Місіонес. Ярослав М. Вілинський, що помер 28 березня, родом із Самбірщини, був м. інш. одним з основників і головою Товариства Українських Інженерів в Арґентині.

У СВІТІ

● **До Румунії** прибув ще 27-го лютого ц. р. новий американський амбасадор, Клифтон Вартон, перший мурин, висланий державним департаментом за кордон на таке репрезентаційне становище. Румунські комуністи, як і їх московські зверхники, не знають, на яку ногу стати, і мусіли припинити тотеперішні атаки на американську „расову нетолерантність". Клифтон Вартон — інтелектуал, радше брунатної, як чорної шкіри, з милою усмішкою, рішучий ворог комуністів.

● **У Мадриді помер** цими днями 74-річний князь Фернандо Марія Бавієра Бурбон, перша дружина якого була сестрою останнього еспанського короля Альфонса XIII, а друга, княжна Талявера де ля Рейна, також належала до найвищого аристократичного роду. Не зважаючи на свій високий рід і титули, князь Фернандо сидів багато разів у в'язницях різних держав за різні дрібні ошуканства, підроблювання підписів та фальшування пашпортів. Він був фанатичним грачем у рулету, і в міжнародних домах гри детективи пильно стежили за ним, а круп'єри не приймали від нього векселів ні чеків.

● **Японська поліція** поширила кількадесят тисяч фотознімок американського таємного аґента Еммерта Е. Дуґана, який зник 4-го лютого безслідно і тіло якого знайдено в останніх днях у пристані у Токіо. Поліція закликає всіх, хто знав цього сержанта поліції, подати інформації про обставини, в яких він згинув.

● **Лідери англійської соціялістичної партії Праці, Гю Гейтскелл і Енюрин Бівен,** мають клопіт із ще більшими пацифістами й демагогами в своїй партії, ніж є ними вони самі. Цими днями вони були у головного команданта збройних сил НАТО, генерала Лоріса Норстеда до Парижу, щоб безпосередньо від нього почути про військову силу Заходу і Совєтів. Ведена ними пропаґанда проти американських керованих ракет і атомової зброї на території Англії сприяє Москві.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879
Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918
За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.
Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

КОНҐРЕС ПЕРЕД РІШАЛЬНИМ БОЄМ

85-ий Конґрес зібрався у вівторок 15-го квітня, після 10-денних Великодніх ферій на останню стадію своїх нарад. У листопаді ц. р. прийдуть перевибори 33-ох сенатських і всіх 435-ох репрезентантських мандатів. Таким чином, ці останні місяці діяльности 85-го Конґресу мають вирішити, яку він залишить по собі славу в громадянстві, — котра партія своєю позицією під час нарад осягне більші симпатії і як на цьому скористають країна та відповідальний за її долю республіканський уряд. Тому рідко коли в історії американського парляментаризму кінцеві наради будь-якого Конґресу нагадували так живо, як тепер, бойовище, на якому змагаються політичні ідеї, концепції та партійні розрахунки з увагою на осінні вибори.

На першому місці з-поміж усіх актуальних справ стоїть все ще господарська — кажучи офіційним терміном „ресесія". Конґресмени й сенатори, що вернулися з своїх виборчих округ, одностайне стверджують, що господарська ситуація найбільше з усіх справ цікавить всіх людей і що загальне стурбування ніде на просторі ЗДА не проявляється як розпука, ба навіть не йде впарі з песимізмом. Тому мова виключно про заходи, яких Конґрес має вжити для боротьби з застоєм у продукції, що спричинив безробіття, яке охоплює вже понад 5 мільйонів осіб. Головна боротьба розіграється довкола проєкту зменшення податків. Річ не тільки в самому принципі — зменшити податки чи ні — але в тому, як саме мала б виглядати така податкова реформа, щоб вона принесла поліпшення на ринку праці. Ось, напр., найпалкіший її прихильник, сенатор Пол Г. Даґлес з Ілліной, далі твердить, що маси хочуть зменшення податків (хто і де в широкому світі цього не хоче?!), але, мовляв, це не мусить стосуватись якраз прибуткового податку. Конґресмен з Дітройту, де є найбільше число безробітних сповільненого автомобілевого промислу, твердить, що треба б скасувати 10-відсотковий автомобільний ужитковий податок. Кол. президент Трумен виступив публічно з рішучою підтримкою концепції зменшення прибуткового податку для осіб з низькими заробітками і проти податкових пільг для осіб та корпорацій з високими прибутками. Так само деякі економісти висловили погляд, що зменшення податків не мусить автоматично збільшувати небезпеку інфляції. З другого боку, є голоси, що зменшення податків збільшить ощадності окремих осіб, а не торговельні обороти, бо люди, які дістануть додаткові „центи", мабуть не віднесуть їх негайно до крамниць, а радше сховають на своїх банкових контах. Противники редукції податків твердять: безробітні взагалі не платять податків, то що ж вони скористають на такій реформі?! Тому найбільші шанси в найближчих днях відновлених нарад Конґресу має проєкт збільшення дотацій для безробітних, чи пак продовження законного речинця виплати допомоги на безробіття. Поважні наради стосуватимуться можливостей законного замороження цін-платень, чи ще радше — зменшення цін, бо дорожнеча — найбільший ворог усіх працюючих, а тим паче — безробітних.

На другому місці відновлених конґресових нарад стоятиме проблема закордонної політики. У ширшому розумінні — це не тільки спір між Сходом і Заходом, американсько-совєтське суперництво в холодній війні й перегони між ЗДА і СССР у збросні, але й справа дальшої допомоги закордонові та закордонно-торговельної політики. Хоча кол. през. Труман підтримує ліберальну політику теперішньої адміністрації в обох цих ділянках, проте демократичні конґресмени й сенатори з консервативного Півдня стоять в опозиції до проєктованих през. Айзенгавером законів, ідучи в цій справі рука-в-руку з так званим ортодоксальними республіканцями.

З-посеред „традиційних" справ Конґресу — знову буде мова про фармерський закон у зв'язку з „вето", що його заклав Президент проти „уштивнення" федеральної допомоги фармерам. Зате на одно з перших місць висунулись дві, якщо не зовсім нові, то в усякому разі не дуже до цього часу пекучі справи: реформа військового управління та припинення чи продовжування експериментальних атомово-водневих вибухів. За оприлюдненими до цього часу голосами — в Конґресі існує сильна опозиція проти пропонованої Президентом реформи військового управління, яка значно поширила б права секретаря оборони коштом автономности секретаріятів трьох родів збройних сил. Але вислід цієї кампанії залежить — погоджуються всі — від того, чи сам през. Айзенгавер захоче рішуче боротися за свій проєкт. Він заповів таку боротьбу, а секретар оборони МекЕлрой по цілій лінії підтримує його. Щождо атомово-водневих дослідів, то ця справа зв'язана з повінню вимінних нот із Совєтами, з цьоготижневими нарадами НАТО та конференцією „на вершинах".

В усякому разі, Конґрес матиме від квітня до вересня „повні руки роботи".

КАНАДА ДІФЕНБЕЙКЕРА І ЗДА

Канадійський прем'єр Джан Діфенбейкер заявив 13 квітня в інтерв'ю з представником „Ю. С. Нюз енд Ворлд Ріпорт", що ЗДА повинні співпрацювати з його країною не тільки о оборонній ділянці, але також і в економічній. Канадійський прем'єр сказав, що обидві країни мають рівнобіжні інтереси.

„Ми потребуємо вас, щоб існувати, а ви потребуєте нас. Ми співпрацюємо з вами в ділянці оборони, але економічна співпраця є так само потрібна".

Ці слова канадійського прем'єра з'ясовують становище до ЗДА північного сусіда, з яким зв'язує їх 4,000-милева границя. Діфенбейкер ствердив найтіснішу співпрацю в ділянці оборони, але підкреслив, що економічна співпраця так само важлива, як і оборонна.

Економічна проблема — це найважливіша справа для канадійського уряду, який має бути сформований перед 8-им травня, тобто перед підкриттям нововибраного парляменту. Уряд Діфенбейкера може спокійно вирішувати важливі для своєї країни проблеми, бо його Поступова Консервативна партія у виборах із 31-го березня здобула небувалу досі в історії Канади більшість — 209 послів на всіх 265. В економічній ділянці канадійці хочуть звільнитися від господарської супрематії свого великого південного сусіда. Вони рішуче заперечують існування в їхній країні якогось „антиамериканізму", хоч признаються ,що є щось в роді „нового націоналізму", — почуття, що „Канада в першу чергу повинна бути для канадійців". Журналіст пресового концерну Скріппса-Говарда Чарлз Лусі ствердив, що канадійці одночасно заявляють, що „люблять єнкі" — своїх південних сусідів.

Щоб зрозуміти отой, сказати б, „економічний націоналізм" канадійців, мусимо пригадати собі, що американський капітал у Канаді становить 12 більйонів долярів — 77 відсотків усіх чужих інвестицій в тій країні. Американські доляри контролюють 68 відсотків нафтового промислу, 50 відсотків хемічного і 95 відсотків автомобільного промислу. В паперовому промислі американські інвестиції в Канаді становлять 45 відсотків. Крім того канадійці невдоволені з того, що вони мусять купувати акції тих американських компаній аж в ЗДА; що тільки нечисленні канадійці займають вищі становища в зарядах цих компаній.

Канадійський уряд хоче змінити теперішній стан, при якому Канада купує річно на більйон товарів більше, ніж продає ЗДА. (Минулого року канадійський експорт до ЗДА виносив 3 більйони долярів, а імпорт — 4). Канадійський уряд незадоволений також із того, що ЗДА дарують або міняють свою пшеницю в країнах, які давніше купували пшеницю в Оттаві. Не подобається Канаді й те, що ЗДА недавно обмежили імпорт закордонної нафти, щоб підтримати власну нафтову промисловість. Канадійці твердять, що американський „демпінґ" текстилів, овочів та городини не дозволяє розвиватися цим галузям промислу в їхній країні, бо важко конкурувати з дешевими товарами й продуктами, довожуваними із ЗДА.

Самі канадійці признають, що в отому критичному підході до ЗДА грає ролю, можливо, й деякий чуттєвий первень, невідомий широким колам населення, первень, який може бути спричинений тим фактом, що життьовий рівень у ЗДА приблизно на 20 відсотків вищий як у Канаді. Дехто в Канаді домагається навіть законів, які обмежували б економічну американську експансію. Здібний і поміркований дипломат, американський амбасадор в Оттаві Лівінґстон Мерчент заявив ,що не можна сподіватися наглої зміни отих канадійських настроїв, але він вірить, що теперішній критичний фермент вийде на користь обом країнам, які одна одну потребують і доповнюють.

Амбасадор Мерчент заявив, що американці більше вивозять до Канади, але цю надвишку експортову ЗДА становлять такі товари важкого промислу (машини, фабричне приладдя), які в найближчому часі зроблять Канаду більшим продуцентом. Американські капітали, сказав Мерчент, прийшли до Канади для розбудови економіки і з волі Канади, в якій досі панувала політична стабільність. Якщо ці обставини зміняться, то може припинитися й приплив американських капіталів до Канади. Американські товари везуть до Канади тому, що вони потрібні канадійському населенню. Можливо, що продана чи подарована закордон американська пшениця пошкодила канадійським фармерам, але треба пам'ятати, що американські фармери від 1953 року зменшили засівну площу під пшеницю на одну третину.

62-річний канадійський прем'єр мусітиме вирішити ці економічні непорозуміння між канадійськими й американськими приятелями, які тепер трохи охололи в своїй сердечній приязні. Діфенбейкера називають людиною амбіції і євангельського запалу, політичним борцем і „Билли Ґреґемом у політиці". Його називають „дійсним босом" Консервативної партії, яка здобула таку величаву перемогу 31-го березня. Коли 43 роки тому Діфенбейкер скінчив Саскачеванський університет, то в шкільній книзі записали, що він буде провідником парляментарної опозиції. Це здійснилося в 1956 році, а в червні 1957 року він став прем'єром. 31-го травня цього року у виборах Діфенбейкер здобув таку велику більшість, що має запевнене прем'єрство на повних 5 років.

Діфенбейкер розв'язуватиме проблему втримання приязних відносин із ЗДА; його уряд має розв'язати це й інші проблеми. В країні є 9.5 відсотка безробітних (550,000) на 5,8 мільйонів затруднених. Уряд старатиметься мати бездефіцитовий бюджет, хоч не знати, чи вдасться це йому осягнути.

Осяги консерватистів впродовж першого їхнього прем'єрства досить поважні: збільшення соціяльного забезпечення, зменшення податків, збільшення допомоги фармерам, допомога атлантійським провінціям та будова гідроелектрівень.

Можна сподіватися, що енергійний новий прем'єр розв'яже проблему канадійсько-американських відносин на добро обох країн.

Дм. Андрієвський

УНР І УССР

Від Редакції: Статтю інж. Д. Андрієвського друкуємо в порядку дискусії не погоджуючись з її тезами і висновками.

Коли я в 1950 році висунув у ряді статтей, друкованих в „Українському Слові" (Париж) тезу, згідно з якою Українська Радянська Соціялістична Республіка є українською державою, мені й на думці не було, що тим я можу підважити позиції Української Народної Республіки. Щойно в 1958 р. після статті І. Кедрина, видрукованій у „Свободі", я побачив, що в декого може виринати питання: УНР чи УРСР? Оскільки воно лишилося на шпальтах того часопису ніби відкритим, мені видається найбільш вказаним дати на нього відповідь саме в „Свободі".

Отже, існує дві концепції української держави — Українська Народна Республіка і Українська Радянська Соціялістична Республіка. Перша промовляє до нас з минулого, друга унагляднюється сучасними фактами; перша живе в ідеї, друга — політичній дійсності; перша виявляє своє існування в акції еміґрації, друга діє в краю. Яке є наше відношення чи якою є наша постава до одної і другої?

Щоб відповісти на це питання, розглянемо справу в різних площинах, а саме; а. морально-людській, б. формально-правній, в. соціяльно-економічній, г. національній, ґ. політичній. Не маючи надії вичерпати тему, підходжу до неї лише як публіцист, послуговуючись вказівками фахівців. Був би радий, коли б наведені нище міркування помогли вияснити питання чи викликали дискусію, уважаючи, що така виміна думками є корисною для загалу.

Донедавна серед українців панувала майже неподільно думка, що українська самостійна держава належить нам в силу права кожного народу на незалежне державне існування. Українці звикли мислити свою національно-державну справу скорше катеґоріями моральними, що випливали з засад природного права людини рішати свою долю, або з розуміння демократії як здійснення волі народних мас. Проголошення свого часу 14 точок президента Вилсона з правом народів на самовизначення потвердило таку настанову українців, з яких багато лишається при ній і по цей день.

А тим часом не лише практика, але й наука далеко відходять від тих позицій українців. Як знаємо, засади Вилсона застосовано в дуже обмеженій мірі. І це не припадок. Багато політиків вповні поділяють думку професора права Лювенського університету П. де Вішера, який пише: „Це так зване право (право на самовизначення народів — Д. А.) не належить до позитивного міжнародного права, — це лише знаряддя пропаґанди і засіб неладу". Зрештою ми самі це відчули, коли в 1952 р. деякі американські кола під впливом росіян проголосили засаду „непередрішенства" і висунули вимогу, щоб український нарід висловився у справі незалежности шляхом плебісциту. На їх думку Україна мала б повернути в стан передреволюційних часів, бо всі акти 22-го січня, створення УНРеспубліки і т. д. не мають ваги. Українська еміґрація рішучо відкинула це домагання, відкликуючись до історичних фактів і покликаючись на формально-правний арґумент визнання української держави міжнародними чинниками.

Але вага цього арґументу не стала для українського загалу цілком ясною і дотепер. Щодо мене особисто, то я став усвідомлювати її, коли мою увагу на арґументацію правного порядку звернув свого часу п. Б. Галайчук. Однак, щойно під час подорожей до ЗДА в рр. 1947-49 я побачив наочно, що американським, як також західньо-европейським політикам арґументація формально-правна в справах державности промовляє багато більше, як арґументація морально-гуманітарна. Так, повернувши до Европи, я виступив у 1950 р. із згаданими статтями, але відразу натрапив на спротив до моїх тез збоку бл. п. проф. Мазепи, як також інших старших політиків УНРади. Однак, мене підтримали молоді українські науковці, фахівці міжнародного права пп. Б. Галайчук, Р. Якемчук, В. Маркусь та п. Голуб, що досліджував справу України в Об'єднаних Націях. Пізніше я знайшов обґрунтування своїх поглядів у згаданого проф. д. Вішера. Не бувши в стані наводити арґументацію всіх повищих авторів, я в дальшім викладі покликуватимусь лише на д. Вішера, якому годі закинути суб'єктивність чи неавторитетність.

Ми вважаємо, що УРСРеспубліка є тою самою державою, яка була створена українським народом в рр. 1917-1918 і яку ніхто не скасував, хоч в ній не раз мінялись режими, як мінявся характер зв'язку з Росією. Конституція СССР визнає УРСРеспубліку за окрему державу, і це стверджено між народними чинниками, які в 1945 р. погодились, щоб Україна була одним з фундаторів Організації Об'єднаних Націй. Річ ясна, що визнавання УРСР як української держави не потягає за собою визнання уряду та режиму тої держави. Про це дуже виразно пише згаданий де Вішер: „Правники однозгідно визнають цілковиту незалежність між визнанням уряду і визнанням держави". Отже, можна бути спокійним: визнаючи УРСР українською державою, ми можемо відкидати уряд і режим її, як накинені Україні Москвою, і старатись їх усунути. Це ми й робимо з мотивів об'єктивного характеру і не конче з огляду на те, що існують на чужині рештки влади УНРеспубліки.

Розмежовуючи питання держави і питання режиму, ми рішуче поборюємо й заперечуємо існуючий в УРСРеспубліці соціяльно-господарський лад. Комунізм взагалі ми вважаємо противним людській природі, а тим більше чужим ментальності українського народу. Сучасний режим в Україні є противний соціяльній структурі українського народу, його історичній традиції, зрештою, життьовим інтересам країни. Він був подуманий і нині застосовується як засіб колоніяльного визиску України Росією. Але чи така наша ворожа постава до режиму УРСРеспубліки значить, що ми маємо обстоювати режим УНРеспубліки? Зовсім ні. Адже внутрішній лад УНР не мав часу і змоги оформитись в революційних подіях і в обставинах збройної боротьби. З другого боку, від двадцятих років в Україні зайшли глибокі внутрішні зміни. Тому соціяльно-економічний режим в Україні майбутнього має визначитись на основі існуючого нині стану речей, а не на основі з часів двадцятих років. Така постанова справи диктується мотивами як речевого, так і психологічного порядку. Вона є єдино зрозуміла для совєтського українця, який мислить питання режиму катеґоріями, виплеканими дійсністю. Найбільше, коли еміґрація потрапить вказати напрям, в якім треба буде реорганізувати соціяльно-економічні відносини в Україні, бо шукання того напряму в умовах совєтської цензури і терору майже неможливе.

До такої ж неґативної постави супроти режиму в УРСРеспубліки спонукують нас і мотиви національні. Конституція СССР, як і УРСР, лучить Україну з Росією, і то всупереч волі українського народу, який своєю кров'ю засвідчив, що хоче бути вповні незалежним. Сучасна влада в Україні не служить національним інтересам ані в ділянці політичній, ані в ділянці господарській, ані в ділянці культурній. Це визнають підсовєтські українці, і час від часу голосять про це з ризиком для життя. Про це свідчить збройна боротьба Української Повстанської Армії під час війни та акція революційного підпілля. Нав'язуючись до цих виявів волі українського народу і продовжуючи боротьбу за суверенність його, українська еміґрація провадить визвольно-політичну акцію на міжнародному форумі. В тій цілі вона по другій світовій війні реорганізувала Державний Центр УНРеспубліки, створивши в 1948 році УНРаду. Однак, еміґраційні політики повинні здавати собі справу, що традиції УНРеспубліки в краю дедалі більше забуваються і молоде покоління підсовєтських українців їх майже не знає. Великій більшості населення України більш зрозумілою є ідея надання національного характеру сучасній українській державі, як заміна її на УНРеспубліку.

Наостанку зупинимось над політичним аспектом справи, який охоплює і завершує всі попереду згадані моменти. В рамах політики ми вкладаємо як сучасну визвольну акцію на міжнародному форумі, так і майбутню перебудову української держави на основі і в згоді з тими моментами. І тут варто знов прислухатись голосові авторитетного чужинця. Полишаючи на боці засаду самоозначення, де Вішер воліє нав'язуватись до „історичних етапів формування

(Закінчення на стор. 3-ій)

ПЕРША ПИСАНКА ЗУАДКОМІТЕТУ

Свято Воскресення Христового — це подія для нашої харитативної установи ЗУАДКомітету. Крім систематичної допомогової акції, в цей святочний час ЗУАДКомітет висилає святочну допомогу потребуючим українцям у різних країнах поселення в Европі. Цього року потреби допомоги збільшились з уваги на те, що ЗУАДК має змогу за посередництвом кооперативи КАРЕ пересилати у Польщу допомогові пакети. Дотепер вислав ЗУАДК для українців у Польщі коло 500 — харчових, одежевих, пакетів із коцами і біллям на суму близько 5,000.00 дол. В останньому тижні з нагоди Великодня переслав ЗУАДК знову 82 пакети у Польщу на суму 825 дол. Вислано теж додатково 20 харчових пакетів у Югославію на суму 200 дол. Крім цього з нагоди Великодня вислав ЗУАДК суму 1,700 дол. від Суспільної Служби Комбатантів для українських воєнних інвалідів в Німеччині, допомогу для наукового Товариства Шевченка в Сарселі на суму 392 дол., допомогу для Українського Вільного Університету в сумі 70 дол., для Українського Технічно-Господарського Інституту в Німеччині в сумі 12 дол., як теж святочну допомогу для українських старших віком мешканців дому в Есне у Бельгії в сумі 120 дол. Крім того приділено святочну дотацію для деяких визначних осіб, як для Високодостойної Пані Отаманової в сумі 100 дол, для письменниці Наталени Королевої в сумі 50 дол., для п. Н. Дорошенко, пані Н. Ковалевської і інших. Ще до Великодніх Свят з каси ЗУАДК видатковано на цю святочну допомогу коло 5,000 дол.

ЗУАДК — це самостійна незалежна установа і тому її фонди залежні виключно від нашої української громади. Розписана збірка писанки на харитативну діяльність ЗУАДКомітету повинна дати ті фонди, що не лише дали б ЗУАДКомітетові змогу приділити спеціяльну святочну допомогу ,але і продовжувати систематичну допомогову акцію, яку ЗУАДК веде вже чотирнадцятий рік. Вже почали напливати вплати на ПИСАНКУ ЗУАДК, і це відрадне явище, що наша громада розуміє потреби і важливість праці ЗУАДКомітету і своїми пожертвами допомагає її вести. Ще до Великодня до ЗУАДКомітету вплинуло кількасот долярів на Писанку. Саме Свято Воскресення є тою світлою нагодою для кожного українця, який має змогу жити свобідно і заможно у нашій вільній країні, зложити свою пожертву на акцію допомоги тим, яким ця допомога дуже потрібна. Це в першу чергу покривджені наші люди в Польщі, багато між ними поворотців із заслання і тюрем.

ЗУАДК звертається з гарячим проханням до всіх українців станути до співпраці із ЗУАДКомітетом у його харитативній акції і виcлати свою пожертву на ПИСАНКУ таки негайно на адресу ЗУАДКомітету, чи теж передати її збірщикам, які мають збіркові листи ЗУАДКомітету.

Ф. Лукіянович

„НАДЗВИЧАЙНИЙ ЗАЛОЗЕЦЬКИЙ"

В 1936 році, у видавництві Путмана і синів в Ню Йорку появилася книжка Джона І. Б. Мек Кало під назвою „Барабани у балканській ночі". Автор, заможний нюйоркчанин, вибрався на цей півострів у чотиримісячну пошлюбну подорож, що потривала фактично цілий рік.

Стиль книжки (361 стор., 17 ілюстрацій) легкий, сказати б, елеґантний, пересипаний веселими пригодами, що мусять викликати усмішку. Знання кількох світових мов допомогло авторові зрозуміти й віддати питоменності Греції, Болгарії, европейської Туреччини, Альбанії, Югославії та Румунії.

На відміну від деяких сучасних американських туристів (особливо до СССР), що після кількох днів вже бачили і знають всі рецепти, автор підготовився до подорожі досить солідно, перечитавши чимало книжок про ці краї, головно з історії. Балканських ребусів не береться розв'язувати, а лише констатує проблеми і старається насвітлити їх безсторонньо.

Мек Кало не описує події з вікон першорядних готелів. Це правда, що він бачився з коронованими головами, прем'єрами та членами уряду, але він ішов також і в гущу народу, далеко від шуму великих міст та гамору столиць.

Для нас цікаве, що Буковину та Басарабію оглядав він у супроводі д-ра В. Залозецького, якого називає надзвичайною людиною. Тому цим твором займемося трохи ближче.

Для кращого зрозуміння кожної описуваної країни автор малював її історичний профіль. Так само і з Румунією, підкресливши великий вплив слов'ян на формування румунської мови та народу.

Дуже спритний і здібний король Карло II інтриґував і роздріблював політичні партії — дівіде ет імпера. Врешті довів до того, що рідко котрий уряд побував при владі більше як рік. Король рядив, але став непопулярним.

До цього немало спричинився факт, що, крім інших двох любовниць, третя і найбільш відома — червоноволоса Маґда (Вольф) Лупеску (лупул: вовк по-румунськи) — була жидівкою. Чималий свій вплив на короля зуміла сконкретизувати поважними прибутками.

Злі язики говорили, що королева мати Марія зазнала повністю приємности життя. Як ще дуже пристійна 60-літня дама, раніше впливовий член реґенції, зведена була сином до скромної ролі невтручання; нарікала перед автором на нездорові прояви аморальности в політиці країни.

Кожний новий уряд старався напхати чимскорше повні кишені, поки відійде. Це привело не тільки до загальної корупції, але й до постійного браку фінансів.

Вплив циганів на румунський нарід, а особливо на музику, оцінка театральних ансамблів, насвітлення контрастів Букарешту з широкими бульварами й вузькими темними вуличками, невимушений веселий настрій з смачними дешевими стравами у льокалях і краса жіноцтва, крайня продажність преси та чимало чого іншого описані на дальших сторінках книжки.

У столиці автор дістав рекомендації до префекта Чернівців (функція вроді губернатора) ,але волів скористати з поради одного австрійського журналіста, що Залозецький — це, мабуть, одинока людина, яка справді зможе показати Буковину.

Вибрався Мек Кало з Чернівців із жінкою в парадному строї автом, але колеса його застрягли в болоті і далі на гору Цецину дісталися вони драбинястим возом. Залозецький зразу повбирав їх у гуцульську ношу і поробив фотознімки, а потім, хоч гості ті були вже по сніданні, змусив їх ще раз поснідати.

Далі автор робить мале відхилення у недавню історію і переповідає, що чув від одного журналіста, як то міністри фінансів східнього і західнього урядів на вигнанні у Відні при Маріягільферштрассе відвідували один одного, щоб позичити горнятко кави. Врешті, як би воно не було, пише він, годі промовчати існування понад сорокмільйонового українського народу, поділеного між кількома державами; Мек Кало вважає, що ця проблема скорше чи пізніше дозріє і вирине на поверхню актуальности.

Залозецький попровадив своїх гостей на дві прогулянки. Перша — до Басарабії, кріпости Хотину. В переїзді через Горечу він пригадав, що тут собачка вкусила російського царя в ногу. В іншому селі мали потіху, спостерігаючи, як дві селянки тягнули ставком невід. Довго призадумувався він над їх виразом „О Мамко-Шамко", а потім рішив, що це — поганського походження. Під час обіду в коршмі на скору руку схопив олівцем три моменти: собачку з царем, совєтський трактор з вежами Хотину та молодиці з неводом. Ці карикатури Мек Кало уважав такими влучними, що включив їх до книжки (на всіх 17 ілюстрацій чотири з Буковини). В поворотній дорозі натрапили на вітряк, і дебелий Залозецький, що обертав його крила, видався їм схожим на Дон Кіхота.

Про енерґію та ерудицію господаря автор має високе поняття. При цій нагоді переповідає його бібліографію: взятий у полон як австрійський старшина, пробивається з різними пригодами із Нижнього Новгорода на Буковину, займає визначне становище за короткотривалої української держави. З приходом румунів засновує і очолює Українську Національну Партію і з її рамени стає сенатором і послом.

У другій прогулянці Залозецький повів їх до монастиря Сучавиці. По дорозі зустріли сліпого кобзаря, що, приспівуючи, грав на кобзі. В монастирі Залозецький знову заімпонував гостям глибоким знанням церковного мистецтва, виводячи деякі риси одного малюнка від асирійців.

Невідомо, який імпульс спонукав його запросити гостей на обід до родини баронів Фльондор, що недалеко монастиря мали свої посілості. То був саме Янку Фльондор, що, як голова Румунської Національної Ради, запросив румунів на Буковину, ув'язнивши Залозецького. Огірчений та розчарований порядками у власній державі, Янку помер, залишивши двох синів із зовсім протилежними політичними поглядами. Вони прийняли несподіваних гостей обідом, під час якого Залозецький розсипав дотепи. Мак Кало твердить, що румунські кола не могли простити йому, що звернувся до Залозецького, і що навіть як і забуде, що Буковина походить від слова „бук", то годі забути йому зустріч з надзвичайним паном Залозецьким.

Крім двох докторатів — з права та філософії — Залозецький є відомим знавцем мистецтва, зокрема церковного, і обдарований не абияким

(Закінчення на стор. 4-тій)

ВЕСНА НА ФЛОРИДІ

На морі сьогодні весна
Розправила лагідно крила...
Багато людей, я ж одна
І досі іще не спочила.

Бо мрія, як птиця в блакить
З душі наболілої рветься,
А море шумить і шумить
І хвилі торкаються серця.

Флоридо! Флоридо! В тобі
Багато тепла і проміння,
Та хвилі Дніпра голубі
Тепліші і в пору осінню.

Не пальма, а рідна верба
Зуміла б мене пригорнути,
Моя посивіла журба
Зліта кожен день до Славути.

Пливуть і пливуть кораблі
І чайки, мов хусточки білі...
А холод на теплій землі
Проходить, мов струм той [по тілі.

Весну на Флориді не чуть,
Вона лише там, — в Україні,
Туди мої мрії пливуть,
Як ті кораблі, що в промінні.

Флорида, 1958 р.

ВАЛЕНТИНА ПІНОВА

ВСЯ ВЕЛИКОДНЯ ПИСАНКА НА ДОПОМОГОВІ ЦІЛІ ЗУАДКОМІТЕТУ

ПОЖЕРТВИ ВИСИЛАТИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО ДО ЗУАДК У ФИЛАДЕЛФІЇ: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, P. O. BOX 1661, PHILADELPHIA 5, PA.

УНР І УССР

(Закінчення зі стор. 2-ої).

української держави", починаючи від 1917 року. І так він приходить до відомих уже висновків. Далі він подає деякі міркування, з яких випливають немаловажні висновки. І так, приглядаючись положенню України на міжнародному форумі, він пише: „упадок совєтського режиму чи зміна уряду в Україні не матиме очевидно наслідку позбавити її членства в Об'єднаних Націях" і далі: „противники сучасного режиму в Україні зробили б помилку, домагаючись усунення її з Об'єднаних Націй", бо це могло б спричинити не лише втрату Україною місця між державними націями, але й „поставити під сумнів питання самого існування української держави".

Висуваючи УНРаду, як пересмника влади часів Директорії Української Народної Республіки, українська еміграція тим самим актуалізує найновіший етап української історії, коли Україна була цілком незалежною державою, а також протиставить форму національної влади узурпаційній владі, підтримуваній Москвою. Чи це має значити, що відповідальні чинники УНРади мають на меті конечно обсадити уряд в Україні? Також ні. Адже УНРада з її Виконним Органом була подумана при реорганізації Політичного Центру УНРеспубліки як знаряддя української політики на чужині. І наколи б якимось чином в Україні постала б влада, що мала б усі властності українського, національного, правного уряду суверенної держави, Політичний Центр в екзилі мав би підпорядкуватись тому урядові або цілковито зійти зі сцени. Маємо підстави думати, що не інакше розуміють справу і відповідальні чинники УНРади.

З повищого повинно, здається, бути ясно, що визнавання Української Радянської Соціялістичної Республіки українською державою ні в якій мірі не підважує позицій українських патріотів, ставлячи альтернативу — УНР чи УРСР, але їх скріплює, стверджуючи, що Україна є юридичною особою на міжнародному форумі (де Вішер). Це визнавання не перечить ворожому наставленню до уряду і режиму, що є тепер в Україні, і не перехрещують чинної боротьби нашого народу в краю і еміграції на чужині проти поневолення української держави чужинною потугою. Маючи різні атути в своїх руках українська політика в кожній іншій ситуації, залежно від того, чи йде про зовнішній чи внутрішній відтинок, може наголошувати той чи інший момент. І чим більше тих атутів вона посідатиме, тим більше можливостей вона використовуватиме. Адже на скрипці з чотирма струнами можна заграти більше й ліпше, аніж на скрипці з одною струною. Це лишається правдою навіть для такого геніяльного музики, яким був Паґаніні.

П. С. Цитовані нами думки проф. П. де Вішера взято з його статті, вміщеної в „L'Ukraine dans le cadre de l'Est Européen", виданім у 1957 р. Українським Вільним Університетом.

ФІЛІЯ УНІВЕРСИТЕТУ УКРАЇНОЗНАВСТВА В НЮАРКУ

повідомляє, що в п'ятницю, дня 18 квітня ц. р. в залі Українських Комбатантів, Белмонт Евню 9, відбудеться 6. цикл викладів з такою програмою: год. 5—6 — проф. Микола Величківський — Економіка України; 6—7 — д-р Микола Шлемкевич — Вибрані питання з українського світогляду. — Вступ вільний.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Гартфорд, Конн.

Шевченківські Роковини

Філія Українського Конґресового Комітету в м. Гартфорді, Конн., при співучасті місцевих організацій влаштувала в неділю 23-го березня Академію в честь Тараса Шевченка, в найкращій залі Гартфорду Бирнс скул. Перед Академією в українських церквах відслужено Панахиди за спокій душі Шевченка. О 4-тій годині дня Українці масово зібралися, щоб своєю участю вшанувати пам'ять Т. Шевченка. Ще Гардфорд, мабуть, не бачив, щоб так багато було учасників. Свято почалося співанням Американського Гимну, після того той сам хор, Український Національний Хор під дириґуванням п. Сасшина заспівав „Заповіт" Доповідь про Т. Шевченка виголосив о. декан Баландюк, який говорив про Шевченка, як про Апостола України. Діти Укр. Катол. Церкви заспівали 2 пісні про Т. Шевченка, а Нац. Хор виконав пісню „Ой та зажурила . . ." Іван Литус від Укр.Правос. Школи продеклямував вірш „Кобзар Перебендя". Під час перерви голова Відділу ООЧСУ п. Рудзінський відчитав Протест-резолюцію у справі очорнювання Гол. Отамана С. Петлюри в Паризькій телевезії, яку присутні одноголосно прийняли.

В другій частині були такі пункти: Пласт — інсценізація „Великий Льох", Жіночий Хор — проспівав 2 пісні; деклямація — „Мені 13 минало"; СУМА — рецитація „Послання". Національний Хор заспівав ще „Зашуміла" та „Учітеся, брати мої". Співом „Ще не вмерла" закінчено Академію.

Ф. Ш.

Бристол, Па.

Шевченківська Академія

23-го березня заходами Філії Конґресового Комітету з підтримкою Греко-Катол. Парохії влаштовано святочну Академію в річницю Тараса Шевченка. В Бристолі хоч і невелика громада, але всі як один, з родинами, діточками і знайомими американцями прийшли вшанувати пам'ять свого поета і борця за волю народа — Т. Шевченка.

Почалася Академія співом американського гимну, який блискуче виконала проф. музики пані Зоя Маркович. Після того добре зорганізований хор з Бристолю виконав „Заповіт" В наступній точці виступала наймолодша ґенерація, народжена вже на еміґрації, наші діти, учні школи українознавства, віком 5 до 8 років, які в народних одностроях з квітами перед портретом Шевченка підходили складати присягу. Зворушлива це була картина. Одне за одним, в чергу, доповнюючи попереднього щебетали перед Тарасом: „Ми, українські діти з Бристолю, присягаємо тобі, Батьку Тарасе, плекати українську мову і палку любов до нашої України". Мені, авторові цих рядків, що був в Бристолі випадково, нічого більш не хотілося. І ніколи від наших пишних академій більше не хочеться, а отакої дитячої присяги. Такої присяги від усіх наших дітей, тут народжених.

Після присяги святочне слово до громади виголосив пан Ярослав Корчмарик, про життя і творчість Т. Шевченка. А після того знов деклямація 4-річної Христини Головчак: „Учітеся, брати мої" — промовляла вона по мистецьки до дітей на залі і немов акторка з Голлівуду. Артист Львівського театру п. Іван Самокиш гарно відспівав під акомпаніямент проф. Зої Маркович три пісні: „Три шляхи", „Мені однаково" та „Ой Дніпре мій Дніпре". Вірш Т. Шевченка „Минають дні" продеклямувала пані Ольга Нікитич. На закінчення першої частини, громадський хор гарно виконав дві пісні „Садок вишневий" та „Побратався сокіл".

Другу частину Академії започаткували діти, відспівавши „Боже Великий Єдиний", потім для численних гостей-американців по англійському виголосив промову п. Степан Короташ. Після того відтворено картину „Розритої могили" з участю пп. І. Головка, О. Татомира та С. Головчака. Передостанньою точкою громадський хор виконав „Реве та стогне" й „Козака несуть", а кінцеве слово виголосив о. Лев Тимків.

Співом національного гимну закінчено цю скромну, але таку розхішну академію з дитячою Присягою, яку слід би завести в майбутньому на інших шевченківських академіях. Організацією Академії займалися пп. І. Головко та Б. Корчмарик.

З. Д.

Рачестер, Н. Й.

Нарада в справі допомоги.

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет має перед собою тепер нову важливу ділянку допомоги, а саме поміч нашим братам у Польщі і в Юґославії. Ця допомогова акція мусить бути масова, щоб бути доцільною і відповідальною. І тому потрібно, щоб у цю акцію включилася вся українська громада у ЗДА.

Збори допомогових організацій, які відбулися в цій справі з ініціятиви ЗУАДКомтету в суботу 8 березня ц. р., порішили спопуляризувати акцію допомоги українцям в Польщі і в Юґославії через переведення громадських нарад у цій справі в різних осередках поселення українців у ЗДА.

Перша така громадська нарада відбулася в Рачестері 16-го березня ц. р. Її заініціював Допомоговий Комітет у Рачестері, який є Відділом ЗУАДКомітету в цьому місті під головуванням відомого діяча п. Романа Пристая. Про акцію допомоги українцям у Польщі і Юґославії, що її вже почав ЗУАДК, говорив член Дирекційної Ради ЗУАДКомітету п. А. Шехерик. Він насвітлив цю відповідальність, якої вимагає ведення допомоги в Польщі, як теж накреслив потреби тієї великої акції, яка вже стоїть перед порогом великої допомогової акції, що її напевно вижидає від українців за кордоном рідний край. Між тими, які потребують помочі у Польщі, є багато поворотців із заслання і вихідців із в'язниць. Після доповіді вив'язалась речева дискусія, в якій взяли участь пп. Коваль, Стецих, Демиденко, Пінковський, секретар Відділу ЗУАДКомітету у Рачестері п. Шутер і інші. Всі промовці підкреслювали потребу нової акції ЗУАДКомітету і заявляли свою допомогу в цій акції. Довголітній діяч ЗУАДКомітету на цьому терені п. Роман Пристай як теж колишній директор ЗУАДКомітету п. Константин Шевчук гаряче підтримали цю справу. Рачестер відомий із великої співпраці в діяльності ЗУАДКомітету на протязі майже п'ятнадцяти років і тому заяви діячів громадсько - допомогового сектора треба вважати початком нової тісної співпраці в акції допомоги ЗУАДКомітету українцям поза залізною заслоною. Переведено теж збірку, яка дала початок для нових фондів.

Н. Н.

Пасейк, Н. Дж.

Збори Відділу „Самопомочі"

29-го березня 1958 р. о год. 8 вечора в Українському Народному Домі в Пасейку відбулися Звичайні Річні Загальні Збори місцевого Відділу О. У. А. „Самопоміч" Зборами проводили: інж. Б. Чайківський — голова та п. П. Яремко — секретар. Після звіту уступаючої Управи та пожвавленої ділової дискусії обрано нові керівні органи цієї організації в такому складі: інж. полковник П. Смородський — голова, мґр. М. Стефанів — заступ. гол., В. Медвідь — секретар, Р. Свистун — скарбник, д-р Ю. Химинець — орган. реф., О. Іванків — реф. сусп. опіки, В. Бакалець — культ. освіт. реф., З. Петрик — реф. молоді. Контрольна Комісія: В. Бук, М. Вреззень, Ф. Вірстюк. Товариський Суд: д-р П. Ігнат, інж. Б. Чайківський і п. О. Гнатюк.

Збори, згідно зі статутом, відбулися з одногодинним спізненням. Вони скінчилися по півночі. Чи так мусить бути?

Марія Стефанів

Коли Ви вважаєте себе політичним еміґрантом — амбасадором України, то знаєте про великий вклад Українського Народного Союзу в змаганнях за права України та українців, Ви напевно свідомі обов'язку бути членом цієї організації.

ФОНД „ВЕСЕЛКИ"

У цій рубриці друкуємо з признанням і подякою імена тих громадян, що прислали свою пожертву на фонд і передплату дитячого журналу „ВЕСЕЛКА".

СПИСОК Ч. 23.

	Передплата	Пожертва	Разом
Т. Фірцович, Шикаґо	4.00	1.00	
М. Міщук, Карнеґі	4.00	1.00	
В. Данчук, Ню Йорк	4.00	1.00	
М. Вишатицький, Нюарк	4.00	1.00	
В. Несторовський, Торонто	4.00	1.00	
Т. Белей, Шикаґо	4.00	1.00	
Р. Бобяк, Торонто	4.00	1.00	
І. Боресюк, Інтер. Фоллс	4.00	1.00	
Н. Шандровський, Лінтікум	5.00		
І. Ґерчук, Торонто	5.00		
М. Чухновський, Віндсор	5.00		
П. Басараб, І. Молін	5.00		
І. Іськів, Сан Бруно	4.00		
М. Костишок, Рачестер	4.00		
Ф. Місьонґ, Дітройт	4.00		
С. Луцький, Ню Йорк	4.00		
І. Торчиневич, Клівленд	4.00		
В. Лісович, Міннеаполіс	4.00		
Т. Білик, Шикаґо	4.00		
Ю. Цибрівський, Ню Гейвен	4.00		
О. Грубий, Монтреал	4.00		
Укр. Прав. Недільна Школа, Монтреал	4.00		
Г. Слюзарева, Филаделфія	4.00		
А. Козій, Шикаґо	4.00		
А. Бурдяк, Шикаґо	4.00		
Б. Лоян, Честер	4.00		
Л. Костела, Елизабет	4.00		
М. Федик, Елизабет	4.00		
О. Васильків, Гартфорд	4.00		
А. Дутка, Ветерсфілд	4.00		
Орг. Української Молоді, Гемілтон	4.00		
Р. Яцишин, Шикаґо	4.00		
О. Ґоломко, Стейтен Айленд	3.00		
Д. Яремко, Канзас Ситі	2.00		
Е. Процик, Гартфорд	2.00		
М. Миронюк, Дітройт	1.00		
О. Веселий, Гартфорд	1.00		
Р. Заяць, „	1.00		
М. Романів, „	1.00		
Л. Кінах, „	1.00		
О. Жизномирська, „	1.00		
В. Воркевич, Тімінс		3.60	
Г. Васлій, Герісбурґ		8.00	
М. Конюх, Филаделфія		2.00	
С. Булак, Торонто		2.00	
Д-р В. Палідвор, Стемфорд		2.00	
М. Пилипчак, Джерзі Ситі		2.00	
А. Варчак, Бронкс		2.00	
Романишин — Ювелірня, Трой		2.00	
П. Варніцька, Скоч Плейнс		2.00	
Я. Семенків ? ?		2.00	
О. Ґалетий, Фаєрфілд		2.00	
А. Мудрик, Торонто		1.50	
Т. Дзяцюх, Фаєрфілд		1.00	
С. Демків, Вашінґтон		1.00	
І. Маланич, Меріден		1.00	
Г. Слобода, Стемфорд		1.00	
В. Борейко, Невінґтон		1.00	
Разом	$ 145.00	$ 39.10	$ 184.10
Раніше проголошено	$ 3,559.70	$ 2,385.60	$ 5,945.30
Разом все . . .	$ 3,704.70	$ 2,424.70	$ 6,129.40

Англія й Зах. Німеччина погодились щодо коштів англійської залоги

Лондон. — Між Англією і Західньою Німеччиною прийшло до порозуміння в справі звороту коштів утримання англійської залоги на терені Зах. Німеччини. Англійці домагалися від німців 47 мільйонів фунтів, себто кругло 131 мільйонів долярів, аргументуючи, що вони не розпоряджають закордонною валютою, потрібною для покриття коштів своїх військ в Німеччині. Зах. Німеччина принципово відмовлялась платити за англійські (як теж американські і французькі) війська в Німеччині, але, признавши, що вона покищо ще не всилі перейняти цілком на себе справу своєї оборони, погодилась закупити в Англії більшу кількість воєнного матеріялу і на це конто вплатити до Англійського Банку 289 мільйонів долярів. Англійці погодились на таку комбінацію, бо це дає їм змогу дістати шляхом цієї торговельної транзакції потрібну скількість чужої валюти. Крім цього, англійський воєнний промисл радий би стати постійнем доставцем зброї для нової західньо-німецької армії. Англійський міністер оборони Дункан Сандіс старається перевести на теперішньому з'їзді військових міністрів держав НАТО плян, який скоординував би продукцію зброї в західній Европі. Західня Німеччина, Італія і Франція вже раніше погодились щодо продукування і розподілу зброї за спільним пляном.

У „Метрополітені" виставлять в 1958-1959 сезоні 26 опер

Ню Йорк. — Головний керівник опери „Метрополітен" Рудольф Бінг заповів, що в найближчому сезоні ця опера виставить 26 опер. В сезоні 1958-1959 припадає 100-річчя з дня народження Пуччіні і з того приводу в тижні, який зачинається 22-го грудня 1958 р., виставлять чотири його опери „Мадам Баттерфлай", „Манон Леско", „Ля Богем" і „Тоска". В тому сезоні будуть три нові постановки „Кавалерія Рустікана" і „Паяці", „Макбет" (Верді) і „Воззек" (Берг). Крім того ставитимуть „Аїду", „Кармен" „Дон Джованні", „Парсіваль", „Ля Травіята", „Флєдермавс", „Льоенгрін", „Оповістки Гоффмана", „Ріголетто", „Дон Карльо" та інші.

Протестують проти збірки фондів на оборону Собела

Ню Йорк. — Окремий комітет плянував влаштувати окреме прийняття для збірки фондів на оборону Мортона Собела, який відбуває 30-річну кару за шпигунство разом із страченим подружжям Розенбергів. Цей комітет називався „Комітетом для Забезпечення Справедливости для М. Собела". Прийняття мало відбутися в одним із ресторанів в Центральному Парку, але власник ресторану мусів його відкликати, бо громадянство протестувало проти того, щоб відзначувати злочинця і грозило поставити біля ресторану 200 пікетувальників. Комісар міських парків Роберт Мозес в окремому листі заявив, що це прийняття — це в дійсності атака на американський суд, який засудив Собеля за шпигунство в користь СССР, і тому обід в пошану Собела був би образою чесних американських громадян.

„НАДЗВИЧАЙНИЙ ЗАЛОЗЕЦЬКИЙ"

(Закінчення зі стор. 2)

талантом карикатуриста. Коли у 1953 р. гурток буковинців, приступаючи до опрацювання книги про Буковину, запросив його до співпраці, замешкалий у зайнятому тоді союзниками, в тому числі й совєтами, Відні, Залозецький окреслив своє становище промовистим рисунком настрашеної миші, що трясе дертою шкурою перед лютим коцуром.

Цій визначній постаті, б. віце-президентові Української Національної Ради на Буковині в бурхливих роках національного відродження, лідерові буковинських українців між двома світовими війнами, 27 липня ц. р. сповниться 74 роки. Враз із своєю дружиною проживає він в Австрії, Wien XIX, Hasenauerstr. 46. Подаємо його адресу тому, що напевно чимало буковинців, розсіяних по вільному світі, відгукнуться на цю статтю з бажанням написати йому.

Його ерудиція, знання світових мов, товариської поведінки та офіційного протоколу, стаж парляментарної практики та широкі знайомства — це атрибути, що їх нелегко стрінути в одній людині навіть у старих і багатих на державні традиції народів. А тим паче в нашій еміграційній убогості. Тому було б вказано, щоб наші політичні чинники, увійшовши з ним у контакт як з непартійною людиною, постаралися використати його вальори для добра української справи.

● „Красная Звезда", орган совєтських збройних сил, оповідає поважним тоном кепську пропаґандивну байку, як-то ніби кілька днів тому американське летунство, підпорядковане Летунській Стратегічній Команді, дістало приказ летіти з вантажем атомово-водневих бомб проти Совєтського Союзу, бо ось, мовляв, проти Америки летить з'єднання совєтських керованих ракет. Проте совєтські ракети ніби виявились в дійсності стадом диких гусей і тому той американський приказ відкликано. Цікаво, чи хтось в СССР вірить таким примітивним дурницям.

● До Бремергафену в Західній Німеччині приплив перший із чотирьох американських нищильників, що їх ЗДА обіцяли новій західньо - німецькій морській фльоті. Це 2,750-тонновий нищильник З—1, що колись називався „Антоні". Цей корабель — покищо найбільший в молодій німецькій воєнно - морській фльоті.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Четвертьрічні збори 117 Відділу, „Запорожської Січи", відбудуться в суботу, 19. квітня при 33 Іст 7-а вул. ІІІ. в год. 8-ій веч. Прявність членів обов'язкова. — С. Кучма, предс.; В. Калина, секр.

Єгипетська пропаганда підсилює неспокій на Середньому Сході

Каїро. — Радіостанції з Каїро і Дамаску та єгипетські й сирійські часописи, підпорядковані тепер одному пропагандовому центрові, повели посилену нову кампанію проти прихильних Заходові п'ятьох арабських країн: Ливану, Йорданії і Іраку впершу чергу та Савді Арабії й Судану в дальшу. Особливі атаки звернені проти Йорданії і Ливану, де у зв'язку з цим, постала небезпека внутрішніх заворушень. Єгипетська пропаганда зв'язана завжди з нацьковуванням палестинських втікачів, які компактними масами живуть на території передусім Йорданії а потім Ливану, проти тамошніх прозахідніх урядів. В Йорданії річ іде про скинення з престолу короля Гуссейна та розбиття Йордансько - іракської Федерації, а в Ливані — про не-допущення теперішнього президента Каміля Шамуна, щоб він удруге кандидував на те становище. Ливанська конституція забороняє бути президентом довше, як одна каденція, і боротьба іде за відповідну зміну конституції. Тому, що Каміль Шамун персоніфікує в Ливані прозахідню політику, єгипетська пропаганда старається здискредитувати його в очах арабів, як „зрадника", так само, як короля Гуссейна, при чому про обох тих діячів поширюється найпоганіші байки про їх ніби угодівство супроти Ізраїлю і тим подібне.

Комуністичний Китай зірвав торговельну умову з Японією

Токіо. — Голова комуно-китайського державного Комітету для пожвавлення міжнародної торгівлі, Нан Ган-чен, повідомив різнозначну японську установу для справ закордонної торгівлі, що комуністичний Китай уневажнює умову, що її підписано з представниками трьох японських торговельних компаній на суму кругло 196 мільйонів долярів. Китайські комуністи скинули при цьому всю вину на японський уряд, який не захотів ратифікувати без застережень умови, підписаної між отими представниками приватного японського торговельного світу та комуно-китайським урядом. Головним спірним пунктом було визнання за комуно-китайською торговельною місією на території Японії ектериторіяльних прав, признання їй права вивісити над своєю домівкою комуно-китайський прапор і користуватися тайним кодом у своїй кореспонденції і т. п. Японський уряд заявив був, що він не може ґарантувати, чи в умовах, коли нема японсько-китайських дипломатичних взаємин, хтось не зірве комуно-китайського прапору. Китайські комуністи „образилися" цим застереженням, як „зневагою для державного прапору і заохочуванням до його зірвання". Націонал-китайський уряд на Формозі загрозив зірванням дипломатичних і торговельних взаємин з Японією, якщо Японія ратифікує згаданий договір з комуністичним Китаєм. З другого боку, Японія не може обійтись без торгівлі з азійським суходолом, особливо найближчим сусідом — комуністичним Китаєм, — признав сам державний секретар Доллес на своїй пресовій конференції.

Злочини коштують державу 20 більйонів долярів річно

Вашингтон. — Генеральний прокуратор Вільям П. Роджерс заявив на телевізійній програмі „Зустріч з пресою", що уряд минулого тижня оголосив війну проти підсвіту, бо хоче зломити силу тієї злочинної структури, яка коштує країну 20 більйонів долярів річно. Злочинний підземний світ витягає з кишень американців 12 разів більше долярів від тієї суми, яку громадяни жертвують річно на церкви. Генеральний прокуратор мусів із жалем ствердити, що число великих злочинів в 1957 році становило коло 2,800,000, на 8 відсотків більше в порівнянні з 1956-им роком.

Секретар гаїтської амбасади вбив радника Девіє

Вашингтон. — 39-річний секретар гаїтської амбасади Андре Туссент 13-го квітня застрелив в будинку амбасади 50-річного радника Самюеля Девіє, обурений тим, що його відкликали до Гаїті. Туссент щотільки в суботу 12-го квітня одружився з американкою Верою Деніелс Грей. В неділю рано амбасадор Люк Фуше повідомив його про відкликання до Гаїті. Туссент поїхав до свого мешкання і після розмови з дружиною приїхав до бюра радника Девіє, де його застрелив в присутності двох інших урядовців амбасади. Туссент користає з дипломатичного імунітету, і його можуть судити тільки в Гаїті, куди він вже відлетів літаком. Про причину відкликання Туссента є різні, непровірені поголоски.

✝

Ділимося сумною вісткою, що дня 14-го квітня упокоївся в Бозі на 63.році життя наш Найдорожчий Муж і Батько

бл. п. МИКОЛА КОМАРНИЦЬКИЙ

кол. старшина УСС-ів і довголітній діяч ООЧСУ.

Парастас буде відправлений в середу, четвер і п'ятницю о 8-ій год. вечора в пох. заведенні П. Яреми.

Похорони відбудуться в суботу, 19-го квітня, о год. 9-ій рано в пох. заведенні П. Яреми, а в год. 10-ій в церкві св. Юра в Ню Йорку, опісля на цвинтар Holy Cross Cemetery в North Arlington, N. J.

Тяжким горем прибиті:

АНАСТАСІЯ — дружина. БОГДАН і РОМАН — сини.
СОФІЯ — синова. МУСЯ — внучка.

Ділимося зі всіми сумною вісткою, що в понеділок дня 14-го квітня 1958 р. помер

✝

МИКОЛА КОМАРНИЦЬКИЙ

кол. УСС, старшина Січових Стрільців.

Прощальна Панахида відбудеться в п'ятницю, 18. квітня о год. 8-ій веч., а похорон в суботу, 19. квітня о год. 9-ій рано з пох. заведення П. Яреми до церкви св. Юра, а звідти на цвинтар св. Хреста.

Братство УСС.

З глибоким смутком повідомляємо, що 14-го квітня 1958 р. упокоївся в Бозі

✝

МИКОЛА КОМАРНИЦЬКИЙ

довголітній член Головної Управи ООЧСУ.

Покійний пройшов чесний боєвий шлях, віддавши все, що міг змагові за Українську Державу, як вояк Української Армії у Визвольній Війні України з Росією — старшина УСС-ів, невгнутий діяч в часі німецької окупації, енергійний, щирий і відданий справі Визволення на еміграції після Другої Війни. Помер на 63-му році життя після тяжкої недуги.

Мир Праховї Твоєму, Дорогий Товаришу праці.

Висловлюємо глибоке співчуття Родині Покійного.

Головна Управа Організації Оборони Чотирьох Свобід України.

Уклонюємось Тлінним Останкам Новоспочилого

бл. п. Полікарпа ГЕРАСИМЕНКА

великого українського вченого і патріота, кол. провідного члена Організації Українських Націоналістів, в'язня нацистичного німецького та комуністичного чеського режимів, людини безкомпромісової в слові і ділі, Бога віруючої.

Вічна Йому Пам'ять!

ДРУЗІ.

Ділимося сумною вісткою, що 9. квітня, в далекій Австралії, упокоївся, по тяжкій недузі, на 62-му році життя

✝

Д-р ВОЛОДИМИР ГРИНЕВИЧ

б. УСС. і старшина У.Г.А., б. суддя в Городенці і Перемишлі та адвокат в Бережанах.

Просимо Рідню, Приятелів і Знайомих пом'янути дорогого нам Покійника в своїх молитвах.

Марія з Федаків Гриневичева — дружина,
Ігор — син і невістка Наталя з донею Оленкою,
Ярослав Гриневич з родиною — брат,
Дарія з Гриневичів Витанович — сестра,
Д-р Ілля Витанович — шваґер
Рута з Витановичів Галібей з чоловіком і дітьми,
Юрій Витанович і Звенислава Витанович — сестрінки.

• РОЗШУКИ •

Пошукую брата ВОЛОДЬКУ СТАДНИЧУКА, з села Пнивно на Холмщині. Під час 2-ої світової війни перебував: Rithergut in Groscharlmansdorf, bei Freiberg, Saksen, Німеччина. Хто знав би про нього, або він сам, прошу писати на адресу:
Іван СТАДНИЧУК
Eastport, P. O. Box 369
Long Island, New York
Заграничні часописи прошу передрукувати.

ОЛЕКСА ЛИСЯК пошукує своїх сестер КАТЕРИНУ КУНЦЬО та МАРІЮ КОВАЛЬЧУК ГЕРМУТ, які мали б проживати в місті Пасейку. Хто знав би про них або вони самі прошу зголоситись на нижче подану адресу:
WALTER MELNYK
1008 E. 93rd St., Chicago 19, Ill.

МАРІЯ СТЕЦКОВИЧ зі села Мшанець, старосамбірського повіту, пошукує мужа ІВАНА СТЕЦКОВИЧА - ЛАМАНЦІВ, двох синів Василя і Івана. Василь мабуть перебуває в ЗДА, а Іван у Франції. Хто знав би про них, або вони самі, прошу писати до:
Ivan Steckowych-Drabaniw
319 First St., Carlstadt, N. J.

ТАРЗАН, 4043. Раптове вмішання.

Бен Лінтон грубим способом старався здобути собі прихильність Валі... що бавило його хлопців.

Але раптом він залишив це, почувши крик, від якого загусла кров! Він з жахом поглянув угору і побачив зграю мавп на чолі з ґінантом, якого він вважав за мертвого.